

บทที่ ๖

การจัดการทางการเงิน

(Financial Management)

จากบทที่แล้ว เมื่อธุรกิจได้ทำการวางแผนทางการเงินแล้ว โดยการจัดทำงบประมาณและงบกระแสเงินสด ซึ่งสิ่งจำเป็นของธุรกิจ เพื่อชี้ให้เห็นถึงฐานะการเงินของธุรกิจตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และในอนาคตข้างหน้าด้วยว่า ฐานะการเงินจะเป็นอย่างไร ช่วยไหนจะขาดเงินเป็นจำนวนเท่าใด และนานเท่าไร หรือช่วยไหนที่กิจการจะมีเงินเหลือเป็นจำนวนเท่าไร และนานเท่าไร ซึ่งจากสาเหตุเหล่านี้จะช่วยฝ่ายจัดการทางการเงินเตรียมหาเงินจากแหล่งต่าง ๆ หรือจะใช้วิธีการหาเงินอย่างไรจึงจะเหมาะสม โดยเสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด หรือถ้ามีเงินมาก ควรจะจัดการอย่างไรกับเงินที่เหลือเกินความต้องการเหล่านั้น ดังนั้นในบทนี้จะกล่าวถึงการจัดการทางการเงิน หรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือ โครงสร้างของเงินทุนควรจะเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีใครสามารถจะกำหนดให้ตายตัวลงไปว่า ธุรกิจประเภทใดควรจะมีโครงสร้างของเงินทุนอย่างไรจึงจะเหมาะสมกับธุรกิจประเภทนั้น ๆ นักการเงินแต่ละคนที่ผ่านประสบการณ์มาก ๆ ก็ยังมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันออกไป แต่ก็อาจจะแยกออกได้เป็น ๒ กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มที่นิยมให้โครงสร้างของเงินทุนประกอบด้วยหนี้สินมากกว่า กับกลุ่มที่นิยมให้โครงสร้างของเงินทุนประกอบไปด้วยส่วนของเจ้าของมากกว่า

กลุ่มที่นิยมโครงสร้างของเงินทุนที่มีส่วนของเจ้าของมากกว่า จะให้เหตุผลว่าการที่โครงสร้างของเงินทุนประกอบด้วยหนี้สินที่มากกว่านั้น จะส่งผลถึงอนาคตข้างหน้าด้วย นั่นคือ ธุรกิจต้องรับภาระในการที่จะต้องจ่ายดอกเบี้ยที่แน่นอนเป็นประจำ และต้องชำระคืนเมื่อหนี้สินนั้นถึงกำหนดชำระ ซึ่งจะทำให้ธุรกิจยุ่งใจหรือเป็นกังวลในการที่จะหาเงินมาชำระภายในกำหนดเวลานั้น อีกทั้งยังจะเป็นการขัดขวาง หรือเป็นอุปสรรคต่อธุรกิจในการที่จะขยายเงินทุนในอนาคต

ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการที่จะมีแคหุ้นสามัญ (stock) แต่เพียงอย่างเดียว ก็หาเหตุผลมาสนับสนุน เหตุผลประการสำคัญที่สุดก็คือเรื่องของภาษี เพราะดอกเบี้ยที่จ่ายให้แก่เจ้าหนี้สามารถนำไปหักกำไรก่อนที่จะคิดภาษีได้ แต่เงินปันผลที่จ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้นสามัญ (Stock dividend) ไม่สามารถจะหักจากกำไรสุทธิก่อนคิดภาษีได้ และฝ่ายจัดการยังคงสามารถควบคุมการบริหารอยู่ได้

โครงสร้างของเงินทุนโดยทั่วไป จะประกอบไปด้วย

๑. หุ้นสามัญ (Common Stock)

ธุรกิจที่ตั้งขึ้นโดยทั่วไปที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล หรือไม่จดทะเบียนเป็นของบุคคลคนเดียว หรือห้างหุ้นส่วนก็ตาม ก่อนอื่นจะต้องมีเงินทุนมาดำเนินการ ซึ่งเงินทุนนี้เรียกว่าเป็นส่วนของผู้เป็นเจ้าของ (Owner's Equity) ถ้าเป็นบริษัทจำกัด หรือห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล เงินทุนนี้จะแบ่งออกเป็น ส่วน ๆ ละเท่า ๆ กัน เรียกว่าหุ้นเรือนหุ้น ซึ่งราคาของหุ้นโดยทั่วไปมักจะมีราคา ๑๐๐ บาท หรือ ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งตามกฎหมายไทยเรายังคงมีใบฎีกาการ (promoter) ต้องถือหุ้นอย่างน้อยที่สุด ๑ หุ้น ส่วนหุ้นที่เหลือก็อาจขายให้แก่บุคคลภายนอก ซึ่งจะทำมาในรูปแบบหนังสือชวนซื้อหุ้น โดยมีสาระสำคัญที่จะแจ้งให้ผู้ที่จะทำการซื้อหุ้นทราบ ดังนี้คือ

๑. วัตถุประสงค์ในการออกหุ้นสามัญ

๒. จำนวนทุนจดทะเบียนของบริษัทว่ามีหุ้น มูลค่าหุ้นละเท่าไร

กำหนดการชำระเงินเป็นอย่างไร

๓. แดงการ การดำเนินงานของบริษัทโดยทั่วไป

๔. การใช้เงินที่ได้จากการขายหุ้นสามัญ

๕. สิทธิของผู้ถือหุ้น (ถ้ามี)

๖. การขอจองซื้อหุ้นของบริษัท จะซื้อได้อย่างไร มีตัวแทนจำหน่าย

หรือไม่ ควรบอกรายละเอียด พร้อมทั้งระเบียบการชำระเงิน

๗. ควรจะบอกรายนามคณะกรรมการบริหารของบริษัท เพราะบางครั้ง
รายนามของคณะกรรมการบริหารก็มักจะมีอิทธิพลจิตใจให้ประชาชนเกิดความเชื่อถือน
บริษัทได้

๘. ควรจะมีรายละเอียดของหนังสือบริคณห์สนธิของบริษัท

๙. ระเบียบและข้อบังคับของบริษัท เช่น ระเบียบในการที่จะโอนหุ้น
หรือข้อบังคับที่ว่า หุ้นที่ยังชำระไม่ครบจะมีการโอนไม่ได้ ระเบียบวาระการประชุม
ผู้ถือหุ้น และอำนาจของกรรมการ เป็นต้น

ตัวอย่างใบจองหุ้น หรือขอซื้อหุ้น

วันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๑๖

เรียน คณะกรรมการบริษัท อุตสาหกรรมน้ำตาล จุฑา จำกัด
๕๔๖ พระราม ๔ โทรศัพท์ ๕๒๒๘๐๐

ควยข้าพเจ้าซึ่งมีนามทนายหนึ่งสื่อนี้ มีความประสงค์จะขอจองหุ้น หรือซื้อหุ้น
ของบริษัทอุตสาหกรรมน้ำตาล จุฑา จำกัด เป็นจำนวน ๑๐๐ หุ้น (หนึ่งร้อยหุ้น) มูลค่าหุ้นละ
๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาทถ้วน) เป็นจำนวนเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

พร้อมหนังสือนี้ ข้าพเจ้าได้ชำระเงินค่าหุ้นเป็น เงินสด เช็ค
กราฟ ธนาคาร เลขที่ ๕๒๐๓๕๖ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด สั่งจ่าย
เงินเข้าบัญชี "บริษัท อุตสาหกรรมน้ำตาล จุฑา จำกัด" มาด้วยแล้ว

ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า การจองหุ้นหรือขอซื้อหุ้นตามหนังสือนี้ ข้าพเจ้าจะไม่บอกเลิก
เว้นแต่คณะกรรมการของบริษัทฯ จะพิจารณาเป็นอย่างอื่น

ลงชื่อ.....ผู้จองหรือซื้อหุ้น

ชื่อและนามสกุล.....
ที่อยู่.....ซอย.....
ถนน.....ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....
สัญชาติ.....อายุ.....ปี เพศ.....
อาชีพ.....
หมายเลขโทรศัพท์.....ที่ทำงาน.....
ที่บ้าน.....
ใบจองหุ้นเลขที่.....รับเมื่อวันที่.....

ในกรณีที่เกิดกิจการต้องการเงินทุนเพิ่มขึ้น อันเนื่องมาจากความต้องการขยายกิจการ หรือหาเครื่องมือเครื่องใช้ให้ทันสมัย หรือต้องการเครื่องจักรที่ทันสมัยขึ้น เพื่อให้ได้ผลผลิต ที่มีประสิทธิภาพดีขึ้น จำนวนมากขึ้น ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด กิจการนั้นจะหา เงินทุนเพิ่มโดยการออกหุ้นสามัญเพิ่มขึ้น ก็เนื่องมาจากสภาพแวดล้อมที่สำคัญ ๒ ประการ คือ

- ๑. ธุรกิจนั้นยังเล็กเกินไป ไม่สามารถจะหาเงินทุนจากการกู้ยืมได้ หรือ
- ๒. ธุรกิจนั้นมีหนี้สินมาก จนถึงขีดจำกัดที่จะเสี่ยงต่อการที่จะมีหนี้สิน

เพิ่มขึ้นอีกได้

๒. หุ้นบุริมสิทธิ (Preferred Stock)

ในระยะ ๒ - ๓ ปีที่ผ่านมา หุ้นบุริมสิทธิได้เสื่อมความนิยมลงอย่างมาก อันเนื่องมาจากเงินปันผลของหุ้นบุริมสิทธินั้น ไม่สามารถนำมาคิดเป็นค่าใช้จ่ายก่อน ค่าหมวดภาษีได้

การที่จำแนกว่าหุ้นบุริมสิทธิเป็นหนี้สินชนิดหนึ่งนั้น ก็เพราะหุ้นประเภทนี้จะได้รับ สิทธิพิเศษเหมือนกว่าหุ้นสามัญ ในกรณีของเงินปันผลและได้รับชำระค่าหุ้นคืนก่อนหุ้นสามัญ ในกรณีที่กิจการนั้นล้มเลิกไป และในทางปฏิบัติที่เป็นที่นิยมกัน ถ้ากิจการใดมีหุ้นบุริมสิทธิ ก็มักจะต้องมีการสำรวจเพื่อการไถ่ถอนหุ้นบุริมสิทธินี้ และเป็นหุ้นบุริมสิทธิชนิดทบ (คือ ถ้าปีหนึ่งไม่มีเงินจะจ่ายเงินปันผลได้ แต่ปีหน้าสามารถทำกำไรได้มาก ๆ ก็ต้อง จ่ายเงินปันผลย้อนหลังสำหรับปีที่ไม่ได้จ่ายด้วย) และมักจะมีข้อกำหนดที่จะออกหุ้นเพิ่มเติม จนกว่าจะได้รับความเห็นชอบจากผู้ถือหุ้นบุริมสิทธิ ๒ ใน ๓ ส่วน จากสาเหตุหลาย ๆ ประการที่กล่าวมานี้ ทำให้หุ้นบุริมสิทธิเสื่อมความนิยมที่นักบริหารการเงินจะใช้เป็น เครื่องมือในการจัดหาเงินทุน ลักษณะที่สำคัญของหุ้นบุริมสิทธิที่จะจูงใจให้มีผู้นิยมซื้ออีกก็คือ หุ้นบุริมสิทธิที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นหุ้นสามัญได้ และหุ้นบุริมสิทธิชนิดนี้มีส่วนร่วมในการ บริหารงาน หรือมีส่วนร่วมในกำไรที่เพิ่มขึ้นด้วย เช่น

หุ้นบริมสิทธิ์ซึ่งแต่เดิมเป็นการออกเพื่อให้เป็นหลักทรัพย์ชนิดที่มีเงินปันผล หรือ ผลตอบแทนที่คงที่ในขณะที่เงินต้นที่ได้จากการขายหุ้นบริมสิทธิ์นี้ยังไม่ก่อให้เกิดผลได้ ต่อมา ภายหลังได้สมมุติว่าเพิ่มขึ้น หุ้นสามัญจะได้รับประโยชน์มากขึ้น คือ เงินปันผลมากขึ้น ผู้ถือหุ้นบริมสิทธิ์ก็ต้องการเปลี่ยนหุ้นที่เขาถืออยู่ให้เป็นหุ้นสามัญ เพื่อจะได้รับประโยชน์ เช่นเดียวกับผู้ถือหุ้นสามัญ ในทำนองเดียวกันหุ้นบริมสิทธิ์ชนิดนี้ให้มีสิทธิในการร่วมกิจการจะขอ เงินปันผลเพิ่มขึ้น โดยถือสิทธิส่วนรวมในกำไรของธุรกิจ การที่ต้องออกหุ้นบริมสิทธิ์ชนิดนี้ ไม่ใช่เป็นนโยบายเพื่อการจัดหาเงิน แต่เป็นวิธีการที่ทำให้หุ้นบริมสิทธิ์น่าสนใจ หรือจูงใจ ให้มากขึ้น ที่ต้องทำเช่นนี้อาจเนื่องมาจากกิจการไม่อยู่ในฐานะที่มั่นคงพอจะหาเงินวิธีอื่นได้ แต่อย่างไรก็ตาม นักบริหารการเงินมักจะเสี่ยงออก หุ้นกู้ (debentures) หรือ (income bond) แทนมากกว่า นอกจากจะมีข้อห้ามไม่ให้ใช้หรือเจาะจงให้ใช้หุ้น บริมสิทธิ์ เพราะการออกหุ้นก้อย่างน้อยที่สุดก็จะได้ประโยชน์ทางด้านภาษี

๓. พันธบัตร (Bond)

ในประเทศไทยเรา คำว่าพันธบัตรจะทำให้เราเข้าใจแต่เพียงอย่างเดียวว่า เป็นพันธบัตรรัฐบาล หรือ Government Bond แต่ความจริงแล้วพันธบัตรมีหลายชนิด ซึ่งแต่ละชนิดก็คือการที่กิจการกู้เงินจากธนาคาร สถาบันการเงิน หรือเอกชนทั่ว ๆ ไป โดยอาจจะมีหลักทรัพย์ค้ำประกันชนิดที่เรียกว่า secured bond หรือไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน unsecured bond ก็ตาม แต่โดยหลักใหญ่ ๆ แล้วก็คือ เป็นหนี้สินชนิดหนึ่งที่บริษัทที่ออกพันธบัตรจะต้องมีการจ่ายดอกเบี้ยเป็นประจำทุกปี และชำระคืนเมื่อพันธบัตร นั้นถึงกำหนดชำระ ซึ่งออกจะเป็น ๗ - ๒๐ ปี

ธุรกิจจะใช้พวกพันธบัตรที่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน (secured bond) หรือพวกที่ไม่มีหลักทรัพย์ (unsecured bond) ก็ขึ้นอยู่กับสาเหตุหลายประการ คือ

ก. ตลาดของพันธบัตร ว่าเป็นขณะนั้น พันธบัตรชนิดไหนกำลังเป็นที่นิยม ซึ่งเมื่อ ธุรกิจออกพันธบัตรมาแล้ว จะต้องแน่ใจว่าเป็นที่ยอมรับของตลาด

ข. ความน่าเชื่อถือของธุรกิจเองว่า เป็นบริษัทที่มีความมั่นคงหรืออยู่ในความนิยมของประชาชนเท่าใด และความสามารถในการชำระหนี้ด้วย

ค. และประเภทสุดท้าย คือ ลักษณะของธุรกิจนั่นเอง ว่าธุรกิจนั้นดำเนินการขายหรือผลิตสินค้าประเภทใด สินค้าประเภทนั้นเป็นที่นิยมของตลาดหรือเปล่า ถ้าเป็นที่นิยมก็แน่ใจได้เลยว่า กิจการควรจะประสบผลสำเร็จทั้งทางด้านการเงินและความสามารถในการชำระหนี้ จากสาเหตุข้อนี้ อาจหมายรวมถึงลักษณะของการที่ธุรกิจต้องการเงินทุนไปใช้ในทางใดด้วยก็ได้ ตัวอย่างเช่น ถ้ากิจการต้องการเงินทุนเพื่อสร้างโรงงานใหม่ หรือซื้อเครื่องมือเครื่องใช้ใหม่ ๆ ก็ควรจะใช้ประเภทพันธบัตรที่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน อาจเป็นพวกพันธบัตรที่มีหลักทรัพย์จำนอง หรือ mortgage bond เพราะเป็นการลงทุนระยะยาว แต่หากต้องการเงินทุนเพื่อเพิ่มทุนหมุนเวียน ซึ่งเป็นการใช้เงินในช่วยระยะเวลาที่ไม่แน่นอนเกินไป ก็ควรจะใช้การออกหุ้นกู้ (debenture) ซึ่งเป็นพันธบัตรชนิดที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน จะเหมาะสมกว่า

รายละเอียดของพันธบัตรชนิดต่าง ๆ มีย่อ ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. พันธบัตรชนิดที่มีการนำหลักทรัพย์ไปจำนองไว้ (Mortgage Bond)

mortgage bond มีสาระสำคัญอยู่ ๓ ประการ คือ

ก. เป็นหนี้สินที่ต้องทำเป็นสัญญาโดยกำหนดเวลาของหนี้สิน และเงื่อนไขของการกู้เงินนี้

ข. การจำนอง จะต้องเจาะจงลงไปเลยว่า เอาสินทรัพย์ประเภทใดชนิดใด ไปจำนองเพื่อเป็นหลักประกันการกู้ยืมนี้

ค. เอกสารที่ทำขึ้นนี้เป็นเอกสารที่ทำขึ้นตามกฎหมาย เช่น การจำนองที่ดิน เพื่อเป็นหลักประกันการกู้ยืมเงิน ก็ต้องนำเอกสาร เช่น โฉนดที่ดินนั้น ๆ ไปจดทะเบียนไว้เป็นหลักฐานที่กรมที่ดิน เป็นต้น

พันธบัตรนี้เกือบจะเป็นหลักฐานทางกฎหมายที่แสดงถึงการมีหนี้สินที่มีสัญญา ซึ่งแต่ละฝ่ายได้ตกลงกันในสาระสำคัญของอัตราของดอกเบี้ย วันที่ถึงกำหนดชำระดอกเบี้ย วันที่ถึงกำหนดชำระคืนเงินต้น หรือวันที่พันธบัตรนั้นจะหมดอายุ การที่กองทุนสำรองเพื่อการลดอนสิทธิในการเรียกร้อง (ทรัพย์สินที่ค้ำประกัน) การกำหนดขอบเขตของการกู้เพิ่มเติม หรือกำหนดขอบเขตของการจ่ายเงินเป็นผล ซึ่งการที่จะกำหนดหลักเกณฑ์หรือสาระสำคัญในสัญญา ก็ขึ้นอยู่กับอำนาจของการสำรองของผู้ที่จะกู้เงิน โดยผู้ที่จะพยายามล่อมตัวให้มีความคล่องตัวมากที่สุด แต่มีข้อจำกัดหรือข้อห้ามในน้อยที่สุดในการทำสัญญาจำนองเพื่อกู้เงิน ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการออกพันธบัตร เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดพลาดแล้ว พันธบัตรชนิดไม่มีหลักทรัพย์สินค้ำประกัน จะดีกว่าพันธบัตรชนิดมีหลักทรัพย์สินค้ำประกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่ยากลำบาก ดังนั้น จึงไม่มีข้อสงสัยเลยที่ว่าทำไมจึงนิยมการออกหุ้นกู้ (debenture) กันมาก เพราะหุ้นกู้เป็นพันธบัตรชนิดไม่มีหลักทรัพย์สินค้ำประกัน ซึ่งจะกล่าวต่อไป

๒. หุ้นกู้ (Debenture)

การออกหุ้นกู้ทำให้สามารถหลีกเลี่ยงจากการที่ต้องทำสัญญา และการที่จะเสียอำนาจในการบริหารธุรกิจประเภทอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ มักจะใช้เงินกู้ โดยการออกหุ้นกู้เป็นส่วนใหญ่ และเพื่อป้องกันผู้ถือพันธบัตรไม่ให้มีสิทธิเรียกร้องในสินทรัพย์ก่อน เพราะผู้ถือหุ้นกู้ก็มีสิทธิเท่ากัน

หุ้นกู้มักจะอาศัยความเชื่อถือของธุรกิจเอง และความมั่นคงในการหารายได้ เพราะสิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่พอเพียงแล้วในการออกหุ้นกู้ หุ้นกู้อาจจะมีอัตราดอกเบี้ยสูง แต่จะไม่สูงไปกว่าหุ้นกู้ที่มีจำนวน และมีต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายในการออกหุ้นกู้ค่อนข้างต่ำ นอกจากนั้นยังมีหุ้นกู้ที่มีรายละเอียดปลีกย่อยออกไปอีก เช่น

ก. หุ้นบุริมสิทธิ (Subordinated Debenture)

เมื่อมีการออกหุ้นแล้ว แต่ธุรกิจยังมีความต้องการเงินทุนโดยการกู้ยืมอีกก็มักจะออกหุ้นบุริมสิทธิ (subordinated debenture) ซึ่งหุ้นชนิดนี้จะคล้าย ๆ กับหุ้นบุริมสิทธิ แต่มีข้อแตกต่างกัน คือ ดอกเบี้ยที่จ่ายให้ subordinated debenture นี้สามารถหักจากกำไรก่อนคำนวณภาษีรายได้ ได้ ในขณะที่เงินปันผลของหุ้นบุริมสิทธิไม่สามารถนำไปหักได้ ในกรณีที่กิจการล้มละลาย subordinated debenture นี้จะจัดอยู่หลังประเภทหนี้ที่ไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันอื่น ๆ คือ มีสิทธิเรียกร้องที่หลังเงินกู้ยืมธนาคาร และผู้ถือหุ้น

Subordinated Debenture ได้มีการพัฒนาและเป็นที่ยอมรับของฝ่ายจัดการในระยะต่อมาก็คือ

ข. หุ้นที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นหุ้นสามัญ (Convertible Debenture)

ซึ่งเป็นหนี้สินชนิดที่ยอมให้ผู้ถือหุ้นชนิดนี้สามารถแลกเปลี่ยนเป็นหุ้นสามัญได้ในอัตราที่คงที่ และในเวลาที่เหมาะสม หุ้นชนิดนี้เป็นที่ยอมรับมานานแล้ว

ค. Income Bond

คล้ายกับหุ้นที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นหุ้นสามัญได้ (Convertible debenture) เพิ่งจะเริ่มนิยมในระยะเวลาเร็ว ๆ นี้ ในสหรัฐอเมริกา แต่ในประเทศไทยยังไม่เคยมีใครจัดทำขึ้นเลย ดอกเบี้ยของ income bond นี้จะจ่ายให้ต่อเมื่อธุรกิจมีกำไร และดอกเบี้ยนี้สามารถหักจากกำไรก่อนคำนวณเงินได้ ได้ income bond ส่วนมากในการที่จะออกจำหน่ายฝ่ายจัดการต้องสัญญาว่าจะมีการสำรองเพื่อการไถ่ถอน และดอกเบี้ยนี้อาจจะมีการสะสมอย่างน้อย ๓ ปี หรือมากกว่า แล้วแต่ข้อตกลง แต่เริ่มต้นในการออก income bond ดังนั้นจะเห็นว่า income bond นี้จะมีลักษณะคล้ายคลึงหรือให้ประโยชน์คล้ายหุ้นบุริมสิทธิ แต่มีประโยชน์แก่ธุรกิจมากกว่าในค่านของภาษี

สรุปแล้วตลาดการเงินของประเทศไทยเรานิยมหุ้นกู้ (debenture) หุ้นกู้ที่สามารถแลกเปลี่ยนได้มากกว่าที่จะใช้หุ้นกู้ชนิดที่มีข้อปลักย่อยต่าง ๆ ดังกล่าวมา และการออกหุ้นกู้ก็เหมือนจะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการที่จะไปกู้โดยการนำสินทรัพย์ไปจำนอง นอกจากนี้ยังมีข้อดีอีกไม่น้อยกว่า ทำให้ฝ่ายจัดการสามารถบริหารงานอย่างเต็มที่ แม้จะมีหนี้สินในโครงสร้างของเงินทุนที่ค่อนข้างมาก โดยฝ่ายบริหารจะต้องพยายามคำนึงเพียงอย่างเดียวว่าควรจะพยายามรักษาความเชื่อถือของหนี้ให้ยืนนานแค่ไหน โดยการพยายามไถ่ถอนหุ้นกู้ภายในกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ เพราะในทางปฏิบัติจะมีทุนสำรองเพื่อการไถ่ถอนหรือไม่ก็แล้วแต่ความมั่นใจที่ฝ่ายจัดการได้ให้คำมั่นไว้แต่เริ่มแรก หลังจากฝ่ายจัดการได้ตกลงใจจะให้มีหุ้นกู้เกิดขึ้นในโครงสร้างของเงินทุนของกิจการ และได้ผ่านที่ประชุมแล้ว ก็จะทำหนังสือชวนให้ประชาชนทราบ เรียกว่า หนังสือชวนซื้อหุ้นกู้ ซึ่งจะบอกรายละเอียดว่า หุ้นกู้จะขายเป็นหุ้น หรือหุ้นกู้ชนิดที่แลกเปลี่ยนได้ จำนวนที่จะขายมีกี่หุ้น ราคาหุ้นละเท่าไร อัตราดอกเบี้ยเท่าไร ชนิดมีค่าประกัน (คือ ใครเป็นผู้ค้ำประกัน) วันกำหนดไถ่คืน ใครจะเป็นผู้ค้ำเงินการขายและผู้ประกันผลการขาย ซึ่งหนังสือชวนซื้อหุ้นกู้มักจะทำเป็นเล่มภายในเล่มจะกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับหุ้นกู้ และการค้ำประกันความเป็นของบริษัทผู้ออกหุ้นกู้ วัตถุประสงค์ในการออกหุ้นกู้ การใช้เงินที่ได้จากการออกหุ้นกู้ งบแสดงรายได้รายจ่ายงบดุล และมีใบคำขอซื้อหุ้นกู้แทรกเอาไว้ใหญ่ ประสงค์จะซื้อหุ้นกู้กรอรายละเอียดและแจ้งความจำนงแทนตัวแทนการขาย ซึ่งมักจะมีลักษณะคล้าย ๆ กับใบจองหุ้นหรือขอซื้อหุ้น

คำขอซื้อหุ้น

บริษัท อุตสาหกรรมน้ำตาล จุฬ จจำกัด

จำนวน ๑๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท

หุ้นกู้ดอกเบี้ย ๑๑% ชนิดค่าประกัน กำหนดไถ่คืนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๒

กำหนดชำระดอกเบี้ยทุกวันที่ ๓๑ ธันวาคม และ ๓๑ มิถุนายน

ค่าประกันการชำระคืนเงินต้น และดอกเบี้ยอย่างปราศจากเงื่อนไข โดย

ธนาคาร ไทยพาณิชย์ จำกัด

ราคาเสนอขายหุ้นละ ๑๐๐ บาท

(ราคาตราไว้หุ้นละ ๑๐๐ บาท)

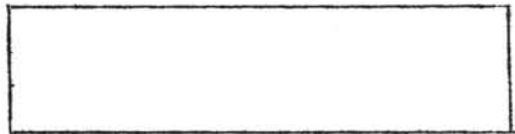
ถึง บริษัท.....(ชื่อตัวแทนขายหุ้น)

ข้าพเจ้าผู้มีนามข้างท้ายนี้ มีความประสงค์จะขอจองซื้อหุ้น และขอให้บริษัทจัดสรร
ให้แก่ข้าพเจ้าเป็นจำนวน.....หุ้น มูลค่าหุ้นละ ๑๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น.....บาท
ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ระบุไว้ในหนังสือชวนซื้อหุ้น ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๕

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้าพเจ้าจะรับซื้อหุ้นจำนวนดังกล่าว หรือน้อยกว่า
ตามที่ได้พิจารณาจัดสรรให้

ข้าพเจ้าประสงค์ให้ออกใบหุ้นให้แก่ข้าพเจ้า เป็นชนิด ผู้ถือ,
แต่ระบุชื่อผู้เป็นเจ้าของหุ้นเงินกู้ หรือ ลงทะเบียน

(เฉพาะสำนักงานเท่านั้น)
ประทับตราผู้กำกับผลการขายและตัวแทนขายหุ้น

ลงชื่อ.....
(โปรดเขียนตัวบรรจง)
ชื่อ.....

ประทับตราตัวแทนรับเงินค้ำหุ้น

รับวันที่.....

เงินสด/เช็ค เลขที่.....

ใบจองหุ้นอันค้ำที่.....

ที่อยู่เลขที่.....ถนน.....

อำเภอ.....จังหวัด.....

สัญชาติ.....อายุ.....เพศ.....

อาชีพ.....

โทร ที่ทำงาน.....

ที่บ้าน.....

ถ้าเป็นหุ้นชนิดแลกเปลี่ยนได้ ก็ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า เป็นหุ้นชนิดแลกเปลี่ยนได้ โดยจะกำหนดเวลาที่สามารถจะแลกเปลี่ยนได้ และจะแลกเปลี่ยนเป็นหุ้นสามัญได้อย่างไร เช่น หุ้น ๑๐๐ บาท สามารถแลกเปลี่ยนเป็นหุ้นสามัญที่ชำระเต็มมูลค่าแล้ว ได้ ๑๐๐ บาท เป็นต้น ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ ก็จะเหมือนหุ้นธรรมดา

๔. หนี้สินอื่น ๆ ซึ่งอาจจะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาวก็ได้ ในที่นี้จะกล่าวถึงชนิดของเงินกู้ที่ธุรกิจทำการกู้จากธนาคาร หรือสถาบันการเงินที่ทำหน้าที่คล้ายธนาคาร ก็คือ

ก. เงินกู้ Loan เป็นการกู้เงินจากธนาคาร โดยทำสัญญาไว้กับธนาคาร และนำเงินมาทั้งหมดเต็มจำนวนที่สามารถกู้ได้ และผ่อนชำระหรือชำระคืนทั้งหมดในวันที่กำหนดชำระในสัญญา ซึ่งการกู้เงินแบบนี้ อาจจะมีหลักทรัพย์ค้ำประกันหรือไม่ ก็มีแล้วแต่ความน่าเชื่อถือของกิจการหรือฝ่ายจัดการที่ไปทำการกู้

ข. เงินเบิกเกินบัญชีธนาคาร Over Draft ก็เป็นการกู้เงินจากธนาคารเช่นกัน แต่เป็นการกู้โดยมีวงเงินที่จำกัดจำนวนหนึ่ง โดยที่ผู้กู้ไม่จำเป็นต้องเอาเงินออกมาทั้งหมด สามารถเบิกใช้หรือสั่งจ่ายได้ตามความต้องการเป็นคราว ๆ ไป โดยต้องพยายามไม่ให้เกินวงเงินที่จำกัดนั้น และก็จะเสียดอกเบี้ยเฉพาะส่วนของเงิน

ที่ใช่ไปเท่านั้น โดยมากเงินกู้ชนิดนี้มักจะเป็นระยะสั้นภายใน ๑ ปี และไม่คอยมีหลักทรัพย์
ค้ำประกัน ถ้ากิจการนั้นเป็นลูกค้าของธนาคารมานาน ธนาคารเชื่อถือ

ค. ตั๋วสัญญาใช้เงิน Promissory Note ส่วนมากเกิดขึ้นในทางการค้า
เวลาที่ซื้อสินค้ามาแล้วธุรกิจยังไม่มีเงินจะจ่าย ก็มักจะออกตั๋วสัญญาใช้เงินให้เป็นหลัก
ประกันว่าจะใช้เงินให้ตามจำนวนที่ปรากฏในตั๋ว ในวันที่ที่กำหนดไว้ ซึ่งอาจจะเป็นตัว
ชนิดมีคอกเบี้ย หรือไม่มีคอกเบี้ยก็ได้แล้วแต่จะตกลงกัน ถ้าเป็นชนิดที่มีคอกเบี้ยก็จะแจ้งไว้
เลยว่าอัตราคอกเบี้ยกี่เปอร์เซ็นต์ และเป็นจำนวนเท่าไร ซึ่งตั๋วสัญญาใช้เงินนี้ผู้ใด
และมีความจำเป็นจะต้องใช้เงินอย่างรีบด่วน ไม่อาจจะรอนจนถึงวันครบกำหนดได้
ก็อาจจะนำไปขายลดให้ธนาคาร หรือสถาบันการเงินได้ นอกจากนี้ตัวนี้อาจจะทำขึ้นเพื่อ
เป็นประกันในการกู้ยืมเงินระยะสั้นจากธนาคาร เช่น ๓ เดือน ๖ เดือน หรือ ๑ ปี ก็ได้
ไม่ใช่ทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ทางการค้าแต่อย่างเดียว.